

Posudek oponenta diplomové práce

Jméno diplomantky: Monika Vraníková

Téma a rozsah práce: Determinace způsobu spáchání trestného činu; 74 stran

Datum odevzdání práce: 5.9.2016

Diplomantka si pro svou práci zvolila téma (determinace) způsobu spáchání trestné činnosti. Ačkoliv modus operandi představuje již tradiční téma, kterému se historicky věnovalo mnoho kriminalistických prací jak tuzemských, tak zahraničních, rozhodně se nejedná o téma neaktuální. I v současnosti je třeba aktualizovat poznatky usnadňující vyšetřování trestné činnosti s tím, jak se mění způsoby spáchání různých trestných činů v moderní společnosti.

Autorka v diplomové práci prokázala dostatečné teoretické znalosti z nejen z kriminalistiky, ale zejména také z kriminologie a soudní psychologie potřebné k dobrému zvládnutí zvoleného tématu. Práce je tak svou povahou interdisciplinární, což zvyšuje nároky na zpracovatelku tématu. Diplomantka přitom prokázala nadprůměrnou orientaci v odpovídajících materiálech a dokázala oddělit pro její práci podstatné zdroje od těch nepodstatných. Při vytváření své práce autorka používala standardních vědeckých metod typických pro danou problematiku, zejména komparaci a analýzu textů.

Autorka si v práci (byť poněkud netradičně až v jejím závěru) vytyčila za cíl přiblížit čtenáři jev způsobu spáchání trestného činu. Lze konstatovat, že ve své práci stanoveného cíle dosáhla, a to samostatně a způsobem, který odpovídá základním požadavkům na obdobný druh vědecké práce.

Předložená práce splňuje po formální stránce všechny požadavky. Celkově je vypracována na 74 stranách, přičemž vlastní text včetně úvodu a závěru obsahuje 66 stran. Nechybí abstrakt v českém a anglickém jazyce i seznam klíčových slov. Text sám je přehledně strukturován do 7 vzájemně provázaných kapitol, které se dále dělí na jednotlivé podkapitoly. V první kapitole se autorka zaměřila na samotnou definici pojmu způsobu spáchání trestného činu, přičemž z několika nabízených variant od různých autorů vybírá z jejího pohledu nejvhodnější, a to definici prof. Musila. Následují kapitoly o jednotlivých komponentách (znacích) modu operandi, a to v různých úrovních obecnosti. Těžiště práce pak leží ve třech kapitolách o determinantech způsobu spáchání trestného činu (subjektivních i objektivních). V předposlední kapitole se autorka věnuje mechanismům utvářejícím modus operandi. Konečně se autorka zabývá i významem způsobu spáchání trestného činu pro kriminalistiku. Diplomantka tak pro svou práci zvolila logickou strukturu, která čtenáři pomáhá v dobré orientaci v práci. Autorka při svém výkladu postupuje od obecného ke konkrétnímu, takže práce je dobře srozumitelná pro běžného čtenáře.

Autorka s ohledem na zvolené téma zvolila více než dostatečný a reprezentativní okruh pramenů, toliko však pouze z tuzemské provenience, se zahraničními prameny diplomantka nepochybně nepracovala vůbec, byť se nejedná o téma orientované výlučně na národní úroveň. Autorka ovšem pracovala s nadprůměrným počtem pramenů, se kterými zjevně uměla dobře pracovat,

což se v práci pozitivně odráží. Na druhou stranu lze pozorovat až přehnanou snahu sledovat strukturu monografie prof. Musila na shodné téma, od které se autorka odchylovala jen nerada.

Autorka správně v práci rozlišuje mezi citací a parafrází. Diplomantka také správně odkazuje na internetové zdroje, u kterých uvádí datum zobrazení. Přehlednosti odkazů na prameny by pak prospělo, pokud by autorka používala citační zkratky *ibid.*, resp. *tamtéž* a „op. cit.“, resp. „cit. dílo“.

Hloubka autorkou provedené analýzy tématu se jeví s ohledem na rozsah práce jako více než dostačující, její analýza cizích textů a poznatků je velmi zdařilá, škoda jen, že tyto „pouze“ kompiluje a seřazuje (opět relativně velmi zdařile) do svého autorského textu, již méně je pak sama reflektuje (resp. až příliš často se pouze přikloní k jednomu z cizích názorů, nejčastěji prof. Musila). Oponent si je však vědom, že s ohledem na studium práv, nikoliv policejních věd autorky lze jen obtížně shánět kvalitní a pro diplomovou práci potřebnou praxi. Tento nedostatek ovšem autorka zdařile kompenzuje přejetými případy z praxe k snad každému teoretickému poznatku uvedenému v práci, organicky zařazenými do textu, které práci „okořeňují“.

Úprava práce je na vynikající úrovni. Autorský text diplomantky je poměrně čtivý, na dostatečné stylistické úrovni, který je i pro laického čtenáře srozumitelný. Práce netrpí velkým množstvím gramatických chyb a překlepů, které se v ní nacházejí opravdu výjimečně (str. 32, 3. a 4. řádek zdola).

Nad rámec výše uvedeného má oponent tyto konkrétní poznámky a připomínky:

- Úvod i závěr práce v rozsahu necelé jedné normostrany je příliš strohý; patrné je to obzvláště u závěru, ve kterém autorka pouze shrnuje obsah práce, žádné závěry či navrhovaná řešení, ke kterým při práci dospěla, čtenáři nepředkládá.

Lze však uzavřít, že předložená práce představuje dobré zpracování tématu.

Z toho důvodu doporučuji předloženou práci k obhajobě.

Při ústní obhajobě by diplomantka měla zodpovědět tuto otázku:

Můžete vysvětlit, proč v případě „kasařů“ a jiného vloupání nedochází v dnešní době oproti např. 1. polovině 20. století tak často k dopadení pachatele pouze na základě jím zažitého modu operandí, podle kterého by jej kriminalisté identifikovali?

V případě úspěšné obhajoby navrhuju práci hodnotit klasifikačním stupněm: **1 - 2.**

V Praze dne: 20.9.2016

JUDr. Jiří Krupička, Ph.D., v.r.
oponent diplomové práce